

regulariter triennio usufruantur. Hermos. n. 54.
Aug. Barb. n. 25.

SUMMARIUM.

- 1 Verbum Majoratus, accipi debet secundum regionis usum, leges, ac consuetudinem.
- 2 Communis usus loquendi in dispositionibus debet observari etiam contra verborum proprietatem.
- 3 Quid sit usus loquendi, cujus loci inspiciendus, & an probari debeat?
- 4 Verba in dispositionibus sunt accipienda secundum statuta, constitutiones, ac leges provinciae, seu civitatis.
- 5 In qualibet dispositione mens disponentis observanda, etsi verba aliud sonent.
- 6 Dispositio quomodo debeat interpretari, ubi de voluntate disponentis non est certitudo.
- 7 In contractibus & aliis actibus, qui plurium consensu perficiuntur, verba accipienda sunt non juxta specialem agentis stilum, sed juxta communem regionis usum.
- 8 Majoratu absolute instituto, quae in ejus successione debeant observari in Hispania.
- 9 In Hispania quoties constat, bona majoratus existere, ea majori natu indivisa deferuntur inter vocatos.
- 10 Si bona filio, vel extraneo relinquuntur, ut ea jure majoratus possideat, eidem succedet primogenitus in solidum absque ullo gravamine, nisi restitutionis.
- 11 Per institutionem primogenii tacite inducitur perpetua alienationis prohibitio.
- 12 Alienationis prohibitio facta filio an extendatur ad nepotem, & n. 13. & 14.
- 15 Prohibitio alienationis, ut bona perpetuo in familia serventur, quartam generationem non egreditur, ex authent. de restitut. fideicom. §. Nos igitur, de cujus interpretatione remissive.
- 16 Rejicitur distinctio inter verbum Familia, & Descendentes, quoad perpetuitatem prohibita alienationis.
- 17 Quarta generatio an computetur, exclusa persona, cui primam prohibetur alienatio?
- 18 Utrum si appareat manifeste, quod testatur voluit bona in infinitum intra familiam permanere, prohibitio alienationis quartam generationem transgrediat, & num. seqq.
- 23 Authentica de restitut. fideicommissi, §. Nos igitur, non est ubique admittenda, & in unaquaque provincia consuetudo servabitur, & quid in Hispania.
- 24 In Hispania correcta est illa constitutio per legem 27. Tauri.
- 25 Prohibitio alimationis imposta filio ad primogenium vocato, specialiter, ac primo extenditur ad nepotem, & alios successores in infinitum.
- 26 Idem succedendi servatur ordo in fideicommissis familia relicto, ac inter venientes ab intestato. Non succeditur, nisi intra decimum gradum. ibid.
- 27 Refertur opinio contraria.
- 28 In primogeniis Hispania nullus excluditur a successione, etiam si in remotissimo gradu sit.
- 29 Si bona majoratus esse probentur, masculus minor natu feminam majorem ejusdem lineae, ac gradus excludit.
- 30 Bona quoties ad unum primogenitum debent per-

- venire, masculus ejusdem lineae ac gradus praepositur feminae majori, ut in commendis Indorum.
- 31 Idem in majoratibus Hispania observatur, & num. 39.
 - 32 Primogenia licite, ac utiliter instituntur.
 - 33 Majoratus sunt favorabiles.
 - 34 Majoratus, & regnum in quibus convenient, & discrepent, remissive: & a successione unius ad successionem alterius sumitur argumentum, & n. 35.
 - 36 De feudo ad majoratum an procedat argumentum?
 - 37 Majoratus an sit dignitas.
 - 38 Infamis non removetur a majoratus successione etiam cum dignitate.
 - 39 Femina succedunt in regno, & majoratibus cum administratione.
 - 40 Feminae quando & quomodo succedant in feudis.
 - 41 Lex 12. tit. 33. p. 7. interpretatur, & referuntur casus, quibus dubitatur an femina major natu praefertur masculo minori ejusdem lineae, & gradus.
 - 42 Feminae proximiores ejusdem lineae excludunt masculos.
 - 43 Fallit ubi fundator contrarium expressum disposuerit.
 - 44 possessio bonorum majoratus in successorem jure ipso ex lege regia transfertur.
 - 45 Ampliatur ad res nunquam per ultimum possessorem apprehensas.
Utrum lex 45. Tauri procedat in primo majoratus successore, ibid.
 - 46 An ex lege 45. Tauri competat actio contra titulo possidentem?
 - 47 Lex 45. Tauri obtinet in majoratibus absque regia facultate constitutis, ac in vinculis, patronatibus, atque anniverfariis, quae majoratus jure deferuntur.
 - 48 An statuto, vel consuetudine possit possessio quari absque aliquo apprehensionis actu?
 - 49 possessio, quae transfertur sine apprehensionis actu, legis ministerio, an sit vera vel ficta?
 - 50 Successori majoratus competunt omnia possessoria remedia, ex l. 45. Tauri. Idem est in herede, ubi ex statuto similiter possessio absque apprehensione queritur, ibid. & n. 51.
 - 52 Si ex statuto possessio absque apprehensione transeat ad heredem, an intelligatur de rebus per tertium ante aditam hereditatem occupatis, remissive.
 - 53 De remedio summarissimo in majoratibus, apud nos Tenuta dicto, & an hoc & alia possessoria remedia tribuantur ei, qui apprehensis majoratus bonis, a possessione cecidit.
 - 54 Feudi possessio num transeat in filium ministerio legis, absque apprehensione?
 - 55 Filius improprie, vivo patre feudatario, dicitur feudum possidere, ac Rex, vel Dux vocatur, ac bonorum patris dominus.
 - 56 De intellectu legis 46. Tauri, remissive.
 - 57 Lex 46. Tauri observatur in majoratibus absque facultate regia fundatis, ac in illis omnibus quae majoratus jure in Hispania deferuntur.
 - 58 Representatio semper servatur, ubi non reperitur exclusa, & qui de ea differerunt Interpretes.
Neptis ex filio minore defuncto praefertur amita, & quare, ibid.
 - 59 Si bona majoratus esse declarentur per Judicem, omnia servari debent, quae in regularibus primogeniis sunt stabilia. Idemque erit quoties

ties in qualibet dispositione majoratus sit mentio.

60 Quis ordo servandus in praelatione vocatorum ad primogenia.

CAPUT V.

Ad Num. 1.

1 Verbum Majoratus, in quavis dispositione juxta communem usum provinciae, leges, ac constitutiones debet exaudiri. Greg. Lop. in l. 2. gloss. 1. tit. 15. part. 2. Molin. de primogen. lib. 1. cap. 3. num. 2. & cap. 4. num. 13. Ant. Gom. in l. 40. Tauri, num. 64. Castill. controversiar. lib. 2. cap. 22. num. 11. Azeved. in rubric. num. 2. tit. 7. lib. 5. Recep. Matienz. in l. 1. gloss. 7. eod. tit. Mieres de majorat. in princ. part. 1. num. 6. Salced. de representat. lib. 3. cap. 4. num. 19. Diaz de Mena pract. lib. 2. q. 17. n. 32.

Ibi: Hoc probatur auctoritate.

2 In verborum interpretatione usus communis loquendi ita attendi debet, ut ipsorum proprietate contempta, juxta illam dispositio intelligatur. Salgad. de Reg. protectione, part. 4. cap. 12. num. 19. ubi ampliatur ad legis divinae interpretationem. Castill. cum pluribus sup. lib. 5. cap. 153. n. 5. 6. Matienz. num. 2. Alvarad. de conject. ment. defunct. l. 2. cap. 3. §. 3. numer. 4. Solorzan. de jur. Indiar. lib. 2. cap. 1. num. 1. Qui ex Quintiliano tradit verbo utendum sicut nummo, cui publica forma est Mantic. de conject. lib. 3. art. 8. num. 1. & 4. Barbosa cum plurimis axiom. 222. n. 7. & praenotavimus l. 1. cap. 19. n. 75.

3 Communis loquenti usus nihil est aliud, nisi consuetudo utendi verbis, & intelligendi sermones, vel orationes sub certa significatione, universitatis consensu debito tempore accepta. Ita Camill. Gallin. de verb. signific. lib. 4. cap. 1. n. 4. quem refert Castill. num. 4. Usus loquendi observari debet, non loci ubi dispositio fit, sed originis, vel habitationis disponentis. Mantic. num. 5. & num. 6. quomodo probandus, sed si valde vulgaris sit, ac notus, probatione opus non erit. Molin. d. cap. 3. num. 33.

Ibi: Quod autem diximus.

4 Verba five in ultimis voluntatibus, five in actibus inter vivos usurpari debent secundum statuta, leges, seu constitutiones loci. Mantic. sup. lib. 11. tit. 13. n. 3. 14. & 15. Matienz. dict. gloss. 7. Molin. lib. 1. cap. 3. n. 2. & cap. 4. in fine, Alvar. sup. n. 3. praeter alios, quorum memini sup. lib. 2. cap. 18. num. 22.

5 Quoties in cujuslibet dispositionis interpretationibus versamur, in primis indagare oportet disponentis voluntatem, quae si patuerit, nihil de verborum significatione quaerendum; haec enim intentioni non opponi, sed deservire debent, l. Non aliter 67. de legat. 3. l. In conditionibus 19. de condit. & demonstr. l. Sempe 35. de reg. jur. Mantic. sup. lib. 3. tit. 3. n. 9. Peregrin. de fideicom. art. 11. n. 5. Barbosa sup. n. 1. & 3. ubi plures, de quo & nos lib. 1. cap. 13. n. 24.

6 Sed si de mente disponentis aperte non constet, verba exaudienda sunt juxta consuetum loquentis usum ipsius proferentis, l. si servus 53. §. ult. de legat. 1. Mantic. lib. 12. tit. 17. n. 26. deinde D. de Faria Novae Addit. ad Covar. Tom. II.

ad communem usum regionis devenitur. d. §. ult. Mantic. ubi pronuper; postremum locum obtinet proprietas verborum, quae semper observanda, nisi diversa mens, aut usus contrarius probetur. l. Labeo 7. §. Tubero, de supellect. legat. d. l. Non aliter, Tusch. lit. V, concl. 91. Barbosa n. 4. Marefcot. variar. lib. 1. cap. 95. n. 29. Mantic. lib. 3. tit. 4. num. 4. 5. ubi quod non admittitur probatio voluntatis contrariae adversus verba testatoris clara.

7 Quod autem diximus, preferendum esse usum loquendi disponentis communi, referendum est ad ultimas voluntates, donationes, & alios actus, qui a sola voluntate proferentis procedunt; nam in contractibus qui duorum, pluriumve consensu perficiuntur, consuetudo loquendi regionis, non specialis contrahentis, inspicitur, d. l. Semper, Marefcot. de lib. 1. cap. 94. num. 5. Alias deciperetur contrahens ignarus specialis styli, & loquutionis alterius; illique saltem licebit a contractu resilire, qui irritus censetur propter defectum consensu, cum alter de una re, vel quantitate & alter de alia fenderit, ob diversum verborum intellectum, l. In venditionibus 9. de contr. empt. l. 20. tit. 5. p. 5. ubi Hermosilla num. 1. laudavit alios. Imo possit contractus sustineri, intellectis verbis adversus utentem singulari significatione, qui potuit apertius loqui ex regionis consuetudine, argumento legis Verberibus 40. de pact. cum similibus, de quo Barbosa plures referens num. 35.

Ad Num. 2.

8 Quotiescunque in Hispaniis bona five ex ultima voluntate, five ex contractu majoratus jure deferri contigerit, nullis expressis vocationibus, aut specialibus clausulis, ea observari debent quae moribus, ac legibus in unaquaque provincia in primogeniorum successione recepta sunt. Pat. Molin. de just. & jur. disp. 588. numer. 3. Mieres sup. part. 1. quest. 48. num. 22. Molin. d. cap. 4. num. 13. Mathienz. loc. cit. Azeved. sup. num. 3. 4. Salced. de representat. lib. 3. cap. 4. num. 21. Castill. de cap. 22. numer. 8. & 9. Diaz de Mena variar. lib. 1. cap. 17. num. 32. Burg. de Paz proem. Patiar. numer. 58. Illa autem consuetudo, seu lex servabitur, quae vigerit in loco ubi majoratus bona existunt, seu major pars, vel domus praecipua, licet aliud in Regno sit generaliter receptum. Azeved. sup. num. 6. Burg. de Paz junior quest. 2. n. 24. cum seqq.

Ad Num. 3.

9 Eo ipso quod constet, bona majoratus vinculo astringi, ea indivisa ad primogenitum ex vocatis debent pervenire. Gregor. Lop. in l. 2. gloss. 1. vers. ex praedictis tit. 15. p. 2. Molin. lib. 1. cap. 3. n. 1. 6. 7. Castill. controv. lib. 2. cap. 22. num. 13. & 15. Alvarad. rubric. n. 4. tit. 7. lib. 5. Recep. Mathienz. ibi, gloss. 7. num. 3. Alvarad. d. §. 3. num. 6. Menef. in rubric. num. 11. C. de fideicom. Hoc. inde provenit, quod apud nos moribus est inducendum, ut primogeniis idem ordo servetur ac in regni successione. Pat. Molin. sup. num. 2. Salced. lib. 2. cap. 3. num. 4. Molin. d. numer. 1. Alvarad. de conject. ment. defunct. lib. 2. cap. 3. §. 3. num. 2. Cum igitur succedat major natu in hoc Regno, qui solus fratribus exclusis admittitur, l. 2. tit. 15. p. 2. similiter in primogeniis contingit ex conjecturata mente instituentis simpliciter

majoratum, qui juri se conformare, ac consuetudini præsumitur, quidquid senserit Simanc. de primog. Hispan. lib. 1. cap. 25. quem refellit Castill. ex num. 17.

Verf. Secundò ex his apparet.

- 10 Si quis filio, aut extraneo bona reliquerit, ut ea jure majoratus possideat, hoc decedente, succedet primogenitus in solidum absque ullo gravamine Pat. Molin. d. disp. 588. n. 2. Castill. num. 39. Molin. sup. cap. 4. num. 34. Ant. Gom. in l. 40. Tauri, n. 64. Azeved. sup. n. 6. Mathienz. num. 4. Burg. de Paz d. d. quest. 2. n. 67. Mier. de major. part. 1. quest. 48. num. 22. Alvarad. num. 6. Menef. ubi proximè.

Ad Num. 4.

- 11 Si bona sua majoratus esse aliquis constituat, etsi nihil aliud expresserit, tacite alienationis perpetuam inhibitionem usque in infinitum adiecisse intelligitur. Molin. lib. 4. cap. 3. numer. 2. Castill. lib. 5. cap. 65. num. 29. Hermof. in l. 44. gloss. 5. n. 15. tit. 5. p. 5. Menef. ubi proximè, Azeved. sup. n. 4. Mathienz. n. 3. Alvarad. n. 8. Est namque de natura majoratus, sicut & regni, ne bona possint alienari, licet strictior in privatis, quam in Rege sit prohibitio. Molin. lib. 1. cap. 3. num. 17. 18. Hinc est, ut prohibitio alienationis, ut bona in familia conferentur, apud nos majoratus institutionem operetur. Diaz de Mena variar. lib. 1. cap. 17. num. 36. Molin. d. lib. 1. cap. 5. ex numer. 7. Burg. de Paz d. quest. 2. num. 104. Est tamen de jure controversum communi, an ex illa clausula alienationis prohibitiva fideicommissum absolutum deducatur, vel solum in casu contraventionis, de quo Castill. lib. 2. cap. 22. num. 82. Molin. n. 16. Tondut. questio civil. cap. 47. à princip. Peregrin. de fideicommiss. art. 14. num. 14. cum seqq. Mantic. de conjeçt. lib. 6. art. 14. ex num. 24. Hermof. d. gloss. 5. à num. 11.

Ibi: Ego verò primum ex d. §. Nos igitur.

- 12 Prohibitio alienandi in jura filio non extenditur ad nepotem. Peregrin. art. 1. n. 28. Mantic. sup. lib. 8. tit. 2. n. 20. Molin. lib. 1. cap. 4. num. 11. Castill. lib. 5. cap. 66. num. 68. Mier. de majorat. part. 2. quest. 6. num. 304. Lara de Anniversar. & Capellan. lib. 1. cap. 6. n. 3. 4. Greg. Lop. in l. 43. gloss. 1. tit. 5. p. 5. Alvarad. sup. lib. 2. cap. 1. §. 1. n. 26. Hermof. in d. l. 43. Part. gloss. 1. n. 12. Ant. Gom. in l. 40. Tauri, n. 64. Molin. de just. & jur. disp. 588. n. 1. verf. Quarto in majoratus.

Ibi: Causa igitur prohibitionis.

- 13 Quam communem sententiam D. Præses ita interpretatur, ac restringit, ut quoties in nepote eadem ratio prohibendi alienationem reperitur, prohibitio ex mente prohibentis etiam nepotem afficiat; quam parens filio magis dilecto secundum regularem charitatis ordinem ut gravamen injunxit. Nec urget quod ea prohibitio, quia odiosa, amplianda non sit, ut inquit Lara, & refert Hermofilla, cum potius favorabilis debeat censeri, quia principaliter testator prospicere intendit vel ipsis quibus prohibet, ut bona conservent familiae, vel aliis, quanquam secundario filius gravetur

ne de propriis rebus valeat disponere, ut advertit Peregrin. art. 14. num. 1. alioqui si nullius favorem, seu justam causam respiceret, non subsisteret, veluti si odium prohibiti duntaxat contineret alienationis prohibitio, l. Filiusfamilias 114. §. Divi, delegat. 1. ubi Cujac. Pereg. loc. cit. Molin. lib. 1. cap. 6. num. 30. Actus autem favorabilis censetur, cum principaliter favor intenditur, quamquam per consequentiam odium contingat. D. Covar. sup. lib. 1. cap. 11. num. 5. Sanch. cum pluribus de matrim. lib. 1. disp. 1. num. 4. Barbosa axiom. 166. n. 5. Unde cum prohibitio alienationis favorabilis existat, venit amplianda ex rationis identitate, juxta juris axioma, de quo Barbosa ubi proximè.

Ex quibus asserendum est cum D. Covar quod 14 alienationis prohibitio facta filio nepotem ligat, si ratio prohibendi æque utrique conveniat: & ita tenent Menef. in l. Voluntas, num. 26. C. de fideicom. Hermof. cum aliis in l. 43. gloss. 1. n. 13. & 14. tit. 5. p. 5. Peregr. art. 1. num. 28. Mantic. sup. d. tit. 2. num. 20. verf. Simili quoque modo. Utrum prohibitio alienationis imposita hæredi, ad hæredis hæredem extendatur, disputat Menef. à n. 20. & late pluribus laudatis Hermof. à n. 5.

Verf. Secundum, quod ex d. §. Nos igitur.

De interpretatione textus in authent. de restit. fideicom. §. Nos igitur, collat. 9. consulas Molin. de primog. lib. 1. cap. 4. num. 30. Anton. Gom. in l. 40. Tauri, num. 45. Mantic. ubi proximè, ex n. 28. Peregrin. sup. art. 30. n. 12. cum seqq. Lara de Anniversar. & Capellan. lib. 2. cap. 6. n. 9. Fachin. controvers. lib. 4. cap. 100. Mathienz. in l. 11. gloss. 12. tit. 6. lib. 5. Recop. Cujac. novel. 159. Menef. in d. l. Voluntas, num. 25. Hermof. sup. num. 14. Alvarad. de conjeçt. ment. defunct. lib. 2. cap. 1. §. 1. num. 26. verf. Quod omnes, Salced. de representat. lib. 2. cap. 29. à num. 8. ubi alii. Qui quidem, & omnes asseverant, prohibitionem alienationis, ut bona perpetuò in familia persistant, quartam non egredi generationem, ex d. §. Nos igitur, quibus adde Pat. Molin. ubi proximè.

Sunt tamen non pauci, qui opinantur prohibitionem hanc in infinitum ultra quartam generationem consistere, si testator expresserit, velle bona perpetuò in suis descendentes conservari; illi enim constituunt differentiam inter verbum Familia, & Descendentes, quoad perpetuitatem prohibitionis: quam distinctionem merito noster impugnat Antistes, cui accedit omnino videndus Mantic. d. lib. 8. tit. 2. num. 21. verf. Sed diligenter. Patr. Molin. d. verf. Quarto in majoratus. Eandem tacite rejiciunt post alios, quos referunt, Menef. ubi proximè, Barbosa de appellat. verbor. jur. signif. verb. Familia, num. 36. qui purificant quoad perpetuitatem prohibita alienationis verbum Familia, ac Descendentes, dum docent adversus communem, de qua sup. n. 15. prohibita alienatione, quia testator vult bona in familia perpetuò conservari, vel ad suos descendentes pervenire, alienationem usque in infinitum impediri, etiam ultra quartam generationem. Adde Fachin. sup.

Vera igitur resolutio est secundum D. Covar. 17 ut alienationis prohibitio de jure communi non egrediatur quartam generationem, ex d. §. Nos igitur, sive testator dicat quod bona familiae conserventur, sive quod suis descendentes perpe-

tuo deferantur; exclusa quorundam distinctione, cujus pronuper memini, non obstantibus quæ adducit Paregr. ubi sup. Quarta generatio numeratur extra personam primam, cui prohibetur alienatio. Salced. num. 9. Sed Peregrin. d. artic. 30. n. 12. cum aliis tenet contra.

Verf. Verum Justiniani constitutionem.

- 18 Ubi ex conjecturis saltem apparuerit, quod testator voluit prohibitionem alienationis in perpetuum consistere, minimè restringetur ad quartam generationem, sed ulterius ad quoscumque defamilia usque in infinitum progredietur, cessante imperatoris decisione in d. §. Nos igitur. Molin. cum aliis d. cap. 4. numer. 3. Alvarad. sup. d. §. 1. num. 26. verf. Communis quidem, Pat. Molin. d. disp. 588. n. 1. verf. Quarto in majoratus, Castill. controvers. lib. 2. cap. 22. n. 47. ubi plures, Burg. de Paz. civil. quest. 2. num. 61. & 86. Mathienz. in d. gloss. 19. n. 2. Salced. sup. n. 10.

- 19 Hujusmodi sententiam revocat in dubium Mantic. d. tit. 2. ex num. 21. verf. Sed diligenter, & rationibus utrinque expensis hælitat, & communem opinionem servandam resolvit verf. Non enim in fin. Ratio dubitandi oritur ex eo, quod in specie, de qua Justinianus in authent. de restit. fideicom. collat. 9. manifestè constitit per verba indubitata, quod disponens intendebat bona absque aliqua limitatione semper in familia sua conservari; ut patet ibi: Per omnia, & perpetuò velle permanere in familia mea, ne neque unquam de meo nomine egred. Et paulo inferius: Sub ea conditione, ut nunquam de familia mea, meoque nomine abalienentur. Et nihilominus Imperator alienationis prohibitionem ad versus expressam testatoris voluntatem ad quartam generationem coarctavit; neque enim mentis melius, ac fidelius est testimonium, quam verba, l. Apud Labonem, §. Idem Tubero, de supellect. legat. cum aliis apud Barbof. axiom. 222. n. 2. Et cum eam decisionem pro lege generaliter observari Justinianus statuerit, videtur adempta facultas prohibendi alienationem extra præsentiam generationem; unde difficilis redditur resolutio D. Covar. tradita sup. numer. 18. secundum quam magis conjecturis defertur, quam apertissimis verbis, quibus testator in eo textu voluntatem perpetuam usque in infinitum prohibitionis demonstravit. Hæc perpendens Cardinalis Mantica in perplexitate, quam diximus, versabatur, nostramque mentem pariter extorquet.

- 20 Verum mihi dicendum videbatur, prohibitionem alienationis in favorem familiae, aut descendendum, etiam cum expressione perpetuitatis usque in infinitum, successores extra quartam generationem non alitringere: voluit enim Justinianus jus, & actionem ad repetenda bona alienata, propter prohibitionem testatoris termino quatuor generationem præscribi, & aboleri, ne post longæva temponis curricula lites inextricabiles, & penè immortales suscitarentur, sicut illa, de qua ipse fuerat consultus: quod planè deducitur ex textu in d. §. Nos igitur, ibi: Tamen quòd quatuor jam generationes præterisse viderentur, haud sustineremus tam absolutam causam denuò tradi judiciis. Observat Mantic. sup. verf. Non enim hæc. Quamvis enim jura ultimarum voluntatum implementum impensè favore soleant, l. 1. C. de Sacros. Eccles. authent. de nupt. §. Deinceps, collat. 4.

in extirpandis tamen litibus publicus agnoscitur favor, ut prænotatur sup. lib. 1. cap. 2. d. num. 31. sed & ipsarum familiarum, quibus alienationis prohibitio prospicit, inest occasio licitum citius extinguere, propter quas odia inter conjunctos exardescunt, & facultates judiciorum absumuntur assiduis expensis, sicut in nostris majoratibus, præsertim antiquis, frequenter contingit.

Non refragatur præmissis, quod opponit Mantic. ubi proximè, scilicet quod si Imperator voluisset adimere potestatem prohibendi alienationem extra quartam generationem, vetaret utique ne quis ad eam procederet, ipsamque irritam declararet, juxta illud vulgare: Si lex voluisset, expressisset, ex capite Ad audientiam, de decim. l. unic. §. Sin autem ad deficientis, C. de caduc. tollend. cum aliis apud Barbof. axiom. 136. num. 5. quia responderetur, actum prohibendi alienationem in perpetuum, licitum esse, atque posse per successores etiam ultra vigesimam generationem observari parendo ex honestate voluntati testatoris, quod Justinianus nequaquam interdixit, sed duntaxat statuit, ne post quartam generationem ob alienationis prohibitionem in judicio agere liceret, facultate prohibendi pro libito alienationem testatoribus relicta. Pro qua resolutione sunt plurimi absolute docentes, prohibitionem alienationis quartam generationem non transgredi, quos refert Fachin. controvers. lib. 4. cap. 100. in princ. & vide Alciat. in l. Filiusfamilias, §. Divi, de leg. 2. Alvarad. de conjeçt. ment. defunct. lib. 2. cap. 1. §. 1. num. 26. verf. Quod omnes.

At Justiniani novella constitutio non ubique 23 recepta notatur per Peregrin. d. art. 30. numer. 17. Salced. d. cap. 29. num. 10. atque ita servabitur in unaquaque provincia, quod suis legibus statutum, aut moribus receptum consistet circa prohibitionem alienationis: quapropter si in Hispania eveniret casus, de quo in præfata constitutione locus non esset imperiali decisioni, sed prohibitio alienationis extenderetur ad omnes familiae generationes usque in infinitum; nam verba testatoris acciperentur juxta mores nostros, & regiam legem vigesimam septimam Tauri, cum regulare sit, ut supra præmittitur, quod verba dispositionis usurpentur secundum consuetudinem, & leges regionis, imò majoratus censeretur institutus, ut prædiximus num. 11. Idemque erit quoties verba de notantia perpetuitatem in favorem generis, vel familiae in dispositione reperiuntur, sicut post Gregor. Lop. tenet Castill. controvers. lib. 2. cap. 22. num. 80.

Verf. Quin & hinc.

Constitutionem Justiniani, de qua hucusque 24 actum, apud nos abrogatam per legem 11. tit. 6. lib. 5. Recopil. in Taurinis vigesimam septimam, observant Pat. Molin. sup. disp. 588. num. 1. verf. Quarto in majoratus, ad fin. Mathienz. in ead. l. 11. gloss. 12. numer. 2. Peregrin. ubi proximè, Alvarad. de conjeçt. mente defuncti, lib. 2. cap. 1. §. 1. num. 26. verf. Quod omnes, Menef. in l. Voluntas, num. 25. C. de fideicom. Sed dissentit Azeved. in d. l. 11. Recopilat. restringens regiam constitutionem ad casum meliorationis, de qua loquitur. Mihi quidem lex Taurina non tam abrogatoria juris communis, quam declaratoria videtur, quod novella Justiniani in Hispania non esset recepta, sicut prænotavimus sup. num. 23. de quo ne dubitaretur, Legislator expressit, licet idem foret si omittetur.